

Llibres a les Drassanes

MONTSERRAT MINOBIS

Escrib aquestes ratlles voltada de llibres: les Drassanes allotgen fins diumenge el més gran supermercat del llibre en català perquè hi té lloc la dotzena edició de la Setmana del Llibre en Català. El món de l'edició i de la venda de llibres en català està normalitzada? Quan parlem de llibres —en català— sempre es diu que les editorials del nostre país produeixen per damunt de les exigències del possible consumidor/consumidora. Sempre s'ha dit que els índex de lectura són baixos, tot i que la tendència augmenta quan aquest potencial lector/lectora pertany al món escolar. Però també s'evidencia que aquest hàbit de lectura, el de l'edat escolar o d'estudis se sol perdre o es deixa pel camí. No voldria pas que d'això se'n despregués un cert to marcadament pessimista. Al contrari, si tinc en compte el lloc on sóc —les Drassanes i la llibreria permanent que és la *Setmana*— i veient els nombrosos grups de nois i noies que miren, remiren, llegeixen i compren, fins i tot, aquesta variada, múltiple i seleccionada oferta literària, només em puc sentir optimista de cara el futur.

Pel que fa als protagonistes de la *Setmana*, els autors/autores (o escriptors/escriptores), hi hauria un parell de consideracions o reflexions a fer. Fins ahir l'autora i l'autor més venuts són Isabel-Clara Simó i Josep M. Espinàs. D'això en podríem deduir que

venen per ser qui són. I els títols més venuts han estat: *El perquè de tot plegat* de Quim Monzó i *Amb ulleres de sol* de Maria Barbal. Evidentment la conclusió pot ser la mateixa que amb els autors amb l'afegit que també es ven l'obra, ja sigui premiada o no. Un altre fet a considerar, però, és el de la popularitat aconseguida a través de la TV. De tota manera voldria creure que l'èxit és aconseguit, tan en un cas com en l'altre, pel pes específic de l'obra literària de cadascun d'ells i elles.

Una altra consideració a l'entorn dels llibres, que valdria la pena segurament debatre, és la que suggereix la figura i el fet de l'Escriptor/Esriptora del Mes, que des de fa un temps anima la Institució de les Lletres Catalanes. Serveix de què? Gairebé totes les persones que hi han participat s'han mostrat satisfetes del contacte amb el públic o lectors/lectores corrents, estudiants, etc. Però per altra banda també hi ha qui s'ha mostrat crític per la poca projecció externa. És a dir, que es limita massa a l'àrea geogràfica del propi país, que, d'altra banda, ja és el qui consumeix la literatura catalana. S'hauria d'obrir fronteres, molt especialment cap a l'Estat espanyol. És així com cal accentuar la potència editorial i literària del nostre país, difonent i projectant l'obra dels nostres escriptors/escriptores.

13

El congrés de González

FERMÍN BOCOS

L'hermetisme de Felipe González és complet pel que fa a la llista dels noms que integraran la futura comissió executiva del PSOE, quan només falten dues setmanes per al XXIII congrés d'aquest partit. Mentre que els seguidors de Guerra semblen entristits, l'inquilí de la Moncloa sembla fermament decidit a tornar a penjar al PSOE l'etiqueta de 'renovat', tal com ja va fer fa vint anys, a Suresnes

Dues setmanes abans del congrés del Partit Socialista, Madrid és un cafarnaüm de càbales i pronòstics al voltant de la llista amb els noms que Felipe González elegirà per integrar la futura comissió executiva d'aquest partit.

L'hermetisme de l'inquilí de la Moncloa, els nervis d'alguns dirigents de l'anomenat sector *renovador* i, sobretot, la desolació que sembla abatere les files del campament guerrista són —a grans trets— els elements capitals d'aquestes vigílies polítiques. Felipe González va anunciar fa uns dies que tenia intenció de presentar una llista pròpia de candidats al més alt òrgan de governació del PSOE i sembla decidit a dur a terme aquest propòsit. Encara més, abunden els indicis que té molt avançades les consultes amb alguns dels elegits. No hi ha secretari general regional *renovador* que no hagi estat convocat per xerrar a l'hivernacle de bonsais, al qual tanta cura i afecte dedica el senyor President. Només els més significats entre els *guerristes* semblen haver estat preferits en aquestes primeres tandes. Ni Francisco Vázquez (alcalde de la Corunya), ni Martínez Noval (en altre temps ministre de Treball i líder aparent del socialisme asturià) han trepitjat la Moncloa. També Jaime Blanco (etern opositor a Cantàbria de l'inquietant ciutadà Hormaechea) i l'andalús Carlos San Juan figuren —de moment— en la llista dels oblidats.

L'estupefacció domina el gest del guerrisme; una *cultura*, una manera d'interpretar el socialisme en clau gairebé patrimonialista. Fan comptes i no paren; no acaben d'entendre el llarg exhabrupte de González i això fa que s'imaginin el pitjor: tenen por, efectivament, que el ciutadà a qui estan donant suport sense reserves des de fa més de vint anys, en aquesta ocasió, no compti amb ells i dugui fins al final el seu desig de tenir les mans lliures per dirigir la direcció del partit amb què vol treballar. No obstant això, els *guerristes* encara esperen que es dugui a terme una trobada que ells qualifiquen de crucial, i que no és res més que un *mà a mà* entre González i Guerra en la soledat de la Moncloa.

Els que aquests dies són a prop del secretari general del PSOE afirmen que, si es du a terme aquesta trobada, González co-

municarà a Guerra que no negociarà la llista. Una llista en la qual, segons s'intueix, hi haurà una majoria aclaparadora de *renovadors*. D'altra banda, els que coneixen González també afirmen que no tibarà la corda contra Guerra més del que calgui, és a dir que, a més de comptar amb ell per a la vice-secretaria general, deixarà tres o quatre dels seus homes en la futura direcció. La incògnita que es plantegen fins i tot alguns *guerristes* és saber si el seu cap acceptarà aquestes condicions o si, per contra, preferirà passar a l'oposició.

En el dia d'avui són més els que aposten que Guerra acceptarà les condicions de González, ja que el vice-secretari general del PSOE és dels que han feta seva la màxima que assegura que la cosa que més desgasta és ser a l'oposició.

Si la llista de González fos acceptable per a Guerra, el punt sobre el qual no discutirien els dos dirigents seria que aquesta llista es voti en bloc per evitar *vots de càstig*. Al PSOE tenen molt en compte el que va passar en el recentment celebrat congrés del PSC, on els seus dirigents —de Serra a Obiols— van ser punxats per les bases del partit. I és que els *renovadors* no es refien del fet que, si voten un per un els noms de la llista de l'executiva, els *guerristes* puguin obviar la temptació de rebutjar els candidats del sector *renovador*, incloent-hi Felipe González. És clar que els *guerristes* pensen que la mateixa mala passada els la podrien fer els *renovadors*. Així i tot, ja se sap que hi ha delegacions que defensaran la votació secreta i individual,

i, segons com vagi el congrés, pot ser que hi hagi qui vulgui tenir aquesta proposta en consideració, malgrat que, tal com dic, no sembla probable.

Els que aparenten més tranquil·litat a l'hora d'abordar el XXXIII congrés són els *barons* del sector *renovador*, convençuts que disposen de l'aquiescència de González i que, aquest congrés, els toca guanyar-lo a ells. Diuen que la correlació de forces entre *renovadors* i *guerristes* està setanta a trenta a favor dels primers. És clar que des del guerrisme es comença a difondre el rumor que n'hi ha molts dels seus que van disfressats de *renovadors*.

A la seu del PSOE hi ha ambient de funerals. Molts dels membres de l'executiva que treballen nit i dia en la preparació del congrés recullen alhora papers i efectes personals dels seus despatxos perquè saben que d'aquí a quinze dies seran ocupats per d'altres. A més, en aquesta ocasió és Felipe González qui els truca per comunicar-los com vol que s'organitzi el congrés, en lloc de ser des de Ferraz des d'on comuniquin a González els detalls.

De manera que, mentre que els seguidors de Guerra apareixen alacaguts, se sap que Felipe González no solament està il·lusionat en la preparació del congrés sinó que també està fermament decidit a tornar a penjar al PSOE l'etiqueta de *renovat*, tal com va fer vint anys enrere a Suresnes.

Els que han visitat Felipe González en

els últims dies creuen que tenen alguna pista sobre la "gelosament" guardada llista de la pròxima executiva. Diuen, per exemple, que González vol que entre els *renovadors* tinguin un lloc gairebé segur Javier Solana, Joaquín Almunia, Joaquín Leguina, Joan Lerma i José Bono. El socialisme català estaria representat per Narcís Serra i Raimon Obiols. Dels guerristes, podrien conservar el despatx a Ferraz —la seu del PSOE— Fernández Marugan, els ex-ministres Abel Caballero i Matilde Fernández; també hi té possibilitats de continuar José M. Benegas. És clar que per a ningú és un secret que González vol desallotjar Benegas de la secretaria d'organització per traslladar-li una comesa amb menys pes orgànic al partit. Felipe González vol, a més a més, trencar la idea que Benegas és el *número tres* de l'organització. El que sí que sembla que vol González és que s'incorporin *cares noves* a l'executiva i, de pas, augmentar el nombre de dones que ocupen càrrecs de responsabilitat.

Però no ens hem d'enganyar. La llista amb tots els homes del President és encara avui un secret ben guardat en la intimitat de la Moncloa. Encara més, es rumoreja als voltants del palau presidencial que hi ha qui formarà part de la pròxima executiva i que, no solament encara no ho sap, sinó que fins i tot ni s'ho imagina. Qui sí que tindrà un paper preponderant en el pròxim congrés socialista és Joan Lerma, un home de qui en els últims dies tant es diu que té ascendent en el sector *renovador* com que resulta un interlocutor vàlid del guerrisme. Tant és així que el sector guerrista ha enviat els seus més recents *missatges* a Felipe González a través de Joan Lerma.

En definitiva, el compte enrere ja ha començat per a la família socialista i, com sol dir el mateix Felipe González, els congressos del Partit Socialista se sap com comencen però no com s'acaben. A això, poca cosa més s'hi pot afegir. La solució arribarà amb la primavera, d'aquí a dues setmanes. Però que ningú no dubti que en aquesta ocasió el dòcil món del socialisme espanyol farà el que Felipe González decideixi.

Fermín Bocos és periodista
(Trad. Jordi Solé)